

In wijden mantel en grooten ronden hoed met lamfer, een zakdoek voor den mond, volgden Manes en Naad, en daarachter in rijen van vijf of zes het mansvolk uit de buurt. Na den dienst in de kerk werd de lijkst op eene baar naar het kerkhof gebracht door dezelfde dragers, terwijl de beide mannen huiswaarts keerden, tot de deur toe gevolgd door de belangstellenden.

De lijdensgeschiedenis van Kromme Manes was hiermede nog niet afgelopen, want al verdiende hij wel wat met het scheren op Zaterdag, al bracht Marie ook al eens enkele kwartjes mee, die zij als fooi bij de aflevering van japonnen had gekregen, het kon niet baten. Naad wist dit zeer goed, en daar hij een

„Enige geestelijken in wit overkleed liepen achter den koster, die...”

flinke jongen was, durfde hij vrijmoedig bij zijn baas aankloppen om eenig loon. Hij zou beginnen thans 60 cents per week te verdienen, en dit, gevoegd bij de verdiensten van Manes en Marie, was even voldoende om de huur te betalen en den honger te stillen met de meest goedkoopste levensmiddelen.

Zoolang het zomer was ging dat goed, maar toen de winter zijn intocht deed, toen was er nijpend gebrek in het kleine huisje. Geld voor verwarming was er niet, en alleen Zaterdags werd gestookt om de klanten niet te doen wegloopen. Dien dag werd dan ook steeds warm eten gegeten; voor de rest der week werd gehandeld naar omstandigheden. De kleeren waren vrijwel versleten, en het slecht gevoede lichaam voelde de koude dubbel.